

KIRJAN OLEMUS

Taiteilijakirjoja,
installaatioita, pohdintaa

KIRJAN OLEMUS

-Taiteilijakirjoja, installaatioita ja pohdintaa

LAPIN YLIOPISTO
UNIVERSITY OF LAPLAND

KIRJAN OLEMUS

–Taiteilijakirjoja, installaatioita ja pohdintaa

20.8.–11.10.2026

Galleria Valo ja Katve 1 ja 2, Arktikum, Rovaniemi
Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnan henkilökunta
Lapin yliopisto

Kuraattorit Emmi Martin & Hannele Nyman

Toimittanut Leila Lipiäinen

Kuvat Marko Juntila

Graafinen ilme & taitto Kiia Knuutila

Lapin yliopistopaino, syksy 2026

ISBN 978-952-337-572-7

AVAJAISPUHE

Hyvät kollegat, opiskelijat ja näyttelyvieraat,

Arvoisat kuraattorit,

lämpimästi tervetuloa taiteiden tiedekunnan henkilökunnan näyttelyn KIRJAN OLEMUS – taiteilijakirjoja, installaatioita, pohdintaa avajaisiin. Näyttely seuraa jo perinteistä tiedekunnan oman väen näyttelysarjaa. Näyttelysarjalla on erityisen tärkeä rooli nostaa esiin tiedekunnan omat tekijät ja luoda keskustelu tekijöiden, teosten ja yleisön kesken.

Voi olla itsestään selvää sanoa, että kirja on yksi ihmiskunnan merkittävimmistä kulttuurisista keksinnöistä. Se on ollut tiedon säilyttäjä, mielikuvituksen herättäjä, vallankäytön väline, muistojen arkisto ja toisinaan myös vastarinnan ääni. Mutta mitä tapahtuu, kun kirja vapautuu tavanomaisesta tehtävästään? Tai voimme myös kysyä, että onko sellaista ollenkaan?

Näyttelyn teokset kutsuvat meidät pohtimaan juuri sitä. Mitä kirja oikeastaan on? Onko se esine, muoto, materiaali vai kokemus? Mitä tapahtuu, kun kirja muuttuu veistokseksi, installaatioksi, visuaaliseksi runoksi tai ajattelun tilaksi?

Taiteilijakirja on taideteos itse. Sen sivut, materiaalit, rytmi, rakenne, muoto, olemus ja jopa hiljaisuus voivat kantaa merkityksiä. Taiteilijakirja kutsuu lukijan katsojaksi, kokijaksi ja tulkitsijaksi. Taiteilijakirjat muistuttavat meitä siitä, että tieto, tarinat ja merkitykset voivat olla monenlaisissa muodoissa.

Ajassamme, jota määrittävät digitalisaatio, yltäkyläinen tiedon virta ja viestinnän nopeus, kirjan olemuksen pohtiminen tuntuu erityisen ajankohtaiselta.

Tämä näyttely kertoo jotain taiteiden tiedekunnan ytimeästä. Se kertoo uteliaisuudesta, kokeilemisesta ja rohkeudesta ylittää rajoja. Se tuo yhteen taiteellisen työskentelyn, tutkimuksen, käsityötaidon, visuaalisen ajattelun ja kriittisen pohdinnan tavalla, joka on ominaista tiedekuntamme toiminnalle.

Toivon, että näyttely tarjoaa kävijöille paitsi esteettisiä kokemuksia myös uusia kysymyksiä. Ehkä näyttely tuo uusia ajatuksia kirjan monista muodoista.

Haluan kiittää näyttelyn kuraattoreita Hannele Nymania ja Emmi Martinia, Leila Lipiäistä erinomaisesta avusta näyttelyn tuottamisessa, professori Jaana Erkkilä-Hilliä sekä kaikkia taiteilijoita, jotka ovat tuoneet tähän näyttelyyn oman näkökulmansa taidekirjojen monimuotoisesta maailmasta.

Kiitän lämpimästi kaikkia näyttelyn toteuttamiseen osallistuneita!

Kilistys taidekirjoille!

SATU MIETTINEN

Dekaani

KIRJAN OLEMUS, AJATTELUN KIRJAVUUS

Taiteiden tiedekunnan henkilökunnan vuotuinen näyttely osoittaa kerran toisensa jälkeen, miten monella tavalla lähestymme yhteistä teemaa. Meille on tyypillistä tuskailla aina uuden teeman äärellä, että juuri tähän ei ole mitään kosketusta tai että tähän on juuri minulle. Ihan miten päin tahansa, näyttelyn lopputulos on aina yhtä yllättävä, niin omien teosten kuin kollegoiden monipuolisen taiteellisen ilmaisun osalta.

Henkilökunnan näyttely on myös yhteinen taiteellisen ajattelun avaus uusille ja vanhoille opiskelijoille. Yliopiston opetus perustuu tutkimukseen ja/tai taiteelliseen toimintaan. On tärkeää näyttää opiskelijoille, millaista oma taiteellinen toimintamme henkilökunnan piirissä on. Edustamme monenlaisia taide- ja muotoilualoja ja yhtä monenlaisia taidekasityksiä. Moniarvoisuus on kriittisen ajattelun perusta niin tutkimuksen kuin taiteellisen toiminnan alueella.

Ilman taiteellista toimintaa ei ole taiteiden tiedekuntaa. Ilman moniarvoisuutta ei ole demokratiaa. Demokratia tarvitsee ajattelun vapautta, ja (taiteilija)kirjoihin sukeltamalla löytyvät maailmat, joissa henki kulkee syvällä pinnan alla.

Kiitos kaikille näyttelyyn osallistuneille kollegoille!

JAANA ERKKILÄ-HILL

Kuvataiteen professori

KURAATTORIEN SANAT

Hyvä avajaisväki, näyttelyn taiteilijat

Saimme kunnian kuratoida meille molemmille läheisen taiteenalan näyttelyynne tänne Galleria Valoon. Kun syvennyimme hakemuksiin, huomasimme, että mukana on monipuolinen näkemys kirjan olemuksesta, ei välttämättä vain taiteilijakirjoja. Niinpä hakuot sikko kasvoi hakemusten mukana muotoon Kirjan olemus – taiteilijakirjoja, installaatioita ja pohdintaa.

Tämän kattauksen näette ja kuulette ja sitä voitte myös koskettaa nyt avautuvassa näyttelyssä.

Mukana on perinteisesti ajateltuja taiteilijakirjoja, uniikkeja kirjanmuotoisia ja leporelloja eli haitarikirjoja, kuvarullia tänään muodossa, kuin myös rajattupainoksinen, numeroitu ja signeerattu taiteilijakirja osana installaatiota. Käsite laajenee teksteihin, tarinoihin ja kannanottoihin kynissä, lasipurkissa, laatikossa, dodekaedrissä, origamissa, puun oksalla ja sanojen virrassa näyttöruudulla. Edelleen päiväkirjamaisiin kuvakertomuksiin matkalaukussa, tiimalasissa, keraamisissa kehyksissä ja keramiikkalaatoilla tai kirjamuodon räjäyttävään isoäidinliöinstallaatioon seinällä. Myös kadonnut negatiivi, historian hahmot ja graafikon työprosessi ovat inspiroineet tekijöitä.

Kantaaottavuuskin on läsnä, niin maailmanpoliittista tilannetta pohtivissa seinäteoksissa, rauhaan viittaavissa lasiveistoksissa kuin kirjarovioita komentoivassa videoinstallaatiossakin. Lopuksi voi ottaa lorvimisen lyhyen oppimäärän makoillen, kuunnellen ja lukien.

Kirjan olemus on monipuolinen. Myös taiteilijakirja pohtii kirjan olemusta. Se on määrittelyjä kaihtava taidemuoto, jonka juuret löytyvät varhaisista, käsintehdyistä kirjoista ja joka nykymuodossaan syntyi 1960-luvulla. Silloin kuvataiteen kiinnostus kirjaa kohtaan tiivistyi käsitteeseen taiteilijakirja. Sitä voidaan pitää vastalauseena kalliille grafiikansalkuille. Yhteistä teoksille oli joko kirjan muoto tai kirjan idea, joka jollain tavoin oli nähtävissä. Juuria löytyy myös niin letrismistä, surrealismista kuin dadaismista ja käsitetaiteestakin, jotka laajensivat kirjan muotoa vaikkapa laatikoihin, pelikortteihin ja kortistoihin. Määritelmässä saa olla väljyyttä. Taiteilijakirja ei pyri olemaan kirjallisuutta, tutkimusta tai kirja taiteilijasta tai taiteesta. Se on yhden taiteilijan tai taiteilijaryhmän itsenäinen taideteos, joka voi ilmetä kirjaveistoksenakin tai laajeta digitaaliseen muotoon.

Marchel Duchampin klassinen määritelmä taiteilijakirjalle oli ”Taiteilijakirja on sellainen, jonka taiteilija on tehnyt tai sellainen, jota taiteilija sanoo taiteilijakirjaksi.” Määritelmä on laaja, mutta myös se sisältää asiayhteydessään avainajatuksen taiteilijakirjasta: se on aina tavalla tai toisella yhteydessä kirjaan, sen muotoon tai kirjan ideaan. Jäljelle jää kuitenkin se pieni arvoitus, jatkuva pohdinta siitä mitä se taiteilijakirja oikeastaan tarkoittaa. Onko se myös katsojan tai kuraattorin silmissä tai näppituntumassa.

Toivomme, että tämä näyttely saa osaltaan jatkamaan pohdintoja taiteilijakirjasta ja niiden tekemistäkin. Olemme ripustaessa kuulleet ilahduttavia merkkejä siitä, että aihe on jo innostanut ajattelemaan toisin ja ylittämään omia, totuttuja tekemisen rajoja. Erinomainen tapa tutustua taiteilijakirjoihin on RikArt-taiteilijakirjakokoelma. Se sijaitsee fyysisesti Helsingissä, Rikhardinkadun kirjastossa, mutta siihen kuuluvat yli 500 teosta tavoittaa myös netissä. <https://digi.kirjastot.fi/collections/show/570>

RikArt kokoelman olemassaolosta saamme kiittää sen perustajan, Emmi Martinin, pitkäjänteistä salapoliisi- ja keräystyötä, joka alkoi vuosituhannen vaihteessa. Kokoelma on ainoa julkinen taiteilijakirjakokoelma Suomessa. Yksi tärkeimmistä kysymyksistä oli aina taiteilijoita tavatessa: ”Oletko muuten tehnyt taiteilijakirjaa?”. Tämä kysymys tarttui myös Hannele Nymaniin jo parikymmentä vuotta sitten, kun Emmi sanotui tietoisuuteen taiteilijakirjan käsitteen. Siitä on seurannut joukko näyttelyitä ja kirjoituksia. Pitäkää siis mielellään meidän ajan tasalla myös tulevista taiteilijakirja-projekteistanne.

Kuraattorit kiittävät ja toivottavat paljon onnea ja uusia taiteilijakirjoja!

EMMI MARTIN ja **HANNELE NYMAN**

Näyttelyn kuraattorit

TEOKSET

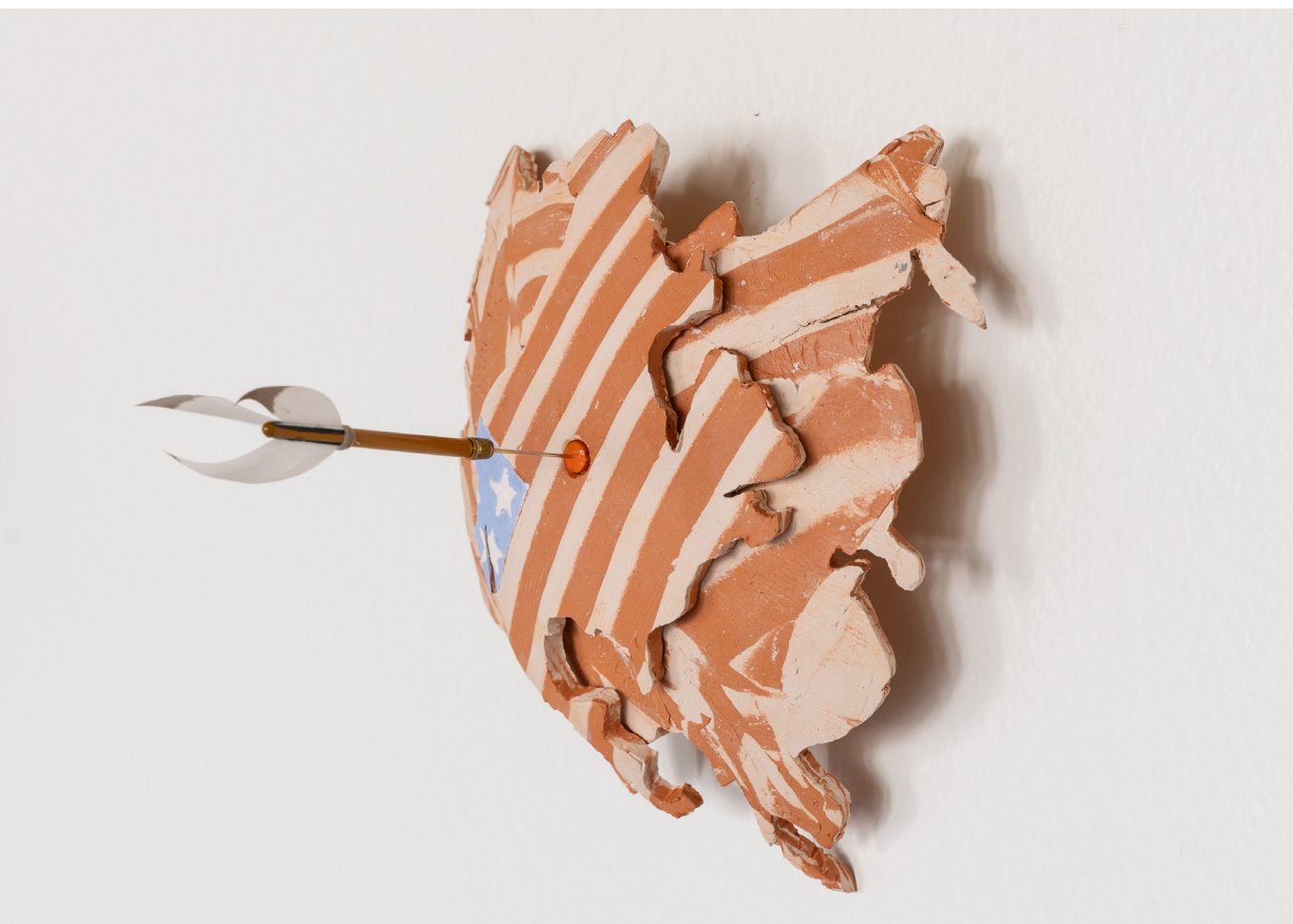
Suvi Autio | Kasvukausi | 2026

Esine, valokuvatuloste digitaalisesta kuvasta, syanotypia.

Aloitin taimien kasvattamisen noin seitsemän vuotta sitten, kun isoäitini ei enää jaksanut kasvattaa niitä itse. Alkukesästä ajoin taimien kanssa Lapista Etelä-Suomeen maaseudulle ja istutin ne hänelle valmiiksi. Isoäitini poismenon jälkeen tapa jäi elämään. Taimien kasvattamisesta tuli vuosittain toistuva ele, jossa hoiva, muisti ja vuodenaikojen kierto kietoutuvat yhteen.

Kasvukausi on teossarja, joka seuraa auringonkukan, leijonankidan, basilikan ja lehtikaalin kasvua siemenestä kohti kesää. Kasvaminen ei kuitenkaan ole suoraviivaista. Harsosääskien ilmaantuminen, kaalin taimien menettäminen, ulos siirtyminen ja kasvien mahdollinen kukoistus tai tuhoutuminen tulevat osaksi teosta. Aloittaessa en vielä tiennyt millaiseksi kasvukausi muodostuu.

Dokumentoin prosessia valokuvin, piirtämällä ja kirjoittamalla muistiin havaintoja ja ajatuksia. Sivut syntyvät kasvun rinnalla, vähitellen ja eri tavoin. Myös sattuma, epäonnistuminen ja menetys saavat jäädä näkyviin.

Tom Engblom | Pages 2–3, Conflict | 2026

Keramiikka, puu, teräs, höyhen.

Osa *The Book of World Politics* -sarjaa, 2026.

Minulla ei ollut tarkoitus tehdä mitään taiteilijakirjaa, mutta tässä kävi näin: Katson päivittäin uutisia, koska muistan siitä, että pitää ottaa päivittäiset lääkkeet. Teos kertoo juuri siitä, mitä uutisista joka päivä tulee nykypäivänä esiin. Vallan pitäjiä, valtaa haluavia. Syystä tai toisesta. Sotaa, vallankaappauksia ja ihmiskunnan syviä murheita.

Kartta on näkökulmainen, poliittinen. Se kertoo aina, kenen näkökulmasta se on piirretty; valtaa, politiikkaa, näkökulmaisuuksia.

Aloin käsittelemään maantiedettä, en taiteilijakirjan takia, vaan sen vuoksi, että maailman tilanne huolestuttaa. En itseni takia, vaan ehkä ihmiskunnan tulevaisuuden vuoksi. Jälkipolvien.

Tartuin maapallon kuoreen. Mantereisiin, en mannerlaattoihin. Mantereet veden yläpuolisina osina ovat kaiken sen inhimillisen pelin kenttänä. Mantereet sivuina, kuin kirjassa päällekkäin nidottuina/ puristettuina/ tiivistettynä/ maailmankuvana.

The Book of World Politics on kolmiosainen teossarja, josta jokaisen osan voi esittää erilläänkin toisistaan.

Jaana Erkkilä-Hill | Lorvimisen lyhyt oppimäärä | 2026

Makuualusta, kirjottu viltti, äänikirja, käsintehty taiteilijakirja, yöpöytä.

Mene makoilemaan viltin päälle ja kuuntele Lorvimisen lyhyttä oppimäärää kuulokkeilla.

LORVIJAN LAULU

Lorvi, lorvi lapsikulta

pilvilinnan saat sä multa

Lepää, lepää lintunen

veden pintaa lipuen

Makaa kastematonen

mustan mullan alla

Nuku koirankuonolainen

nuku syvää unta

älä jahtaa lintuparkaa

se vie unen sulta

Lorvi, lorvi lapsikulta

pilvilinnan saat sä multa

Ohjaa hiljaa unen laivaa

älä millään päätäs vaivaa

Aamu tulee aikanaan

laiva saapuu satamaan

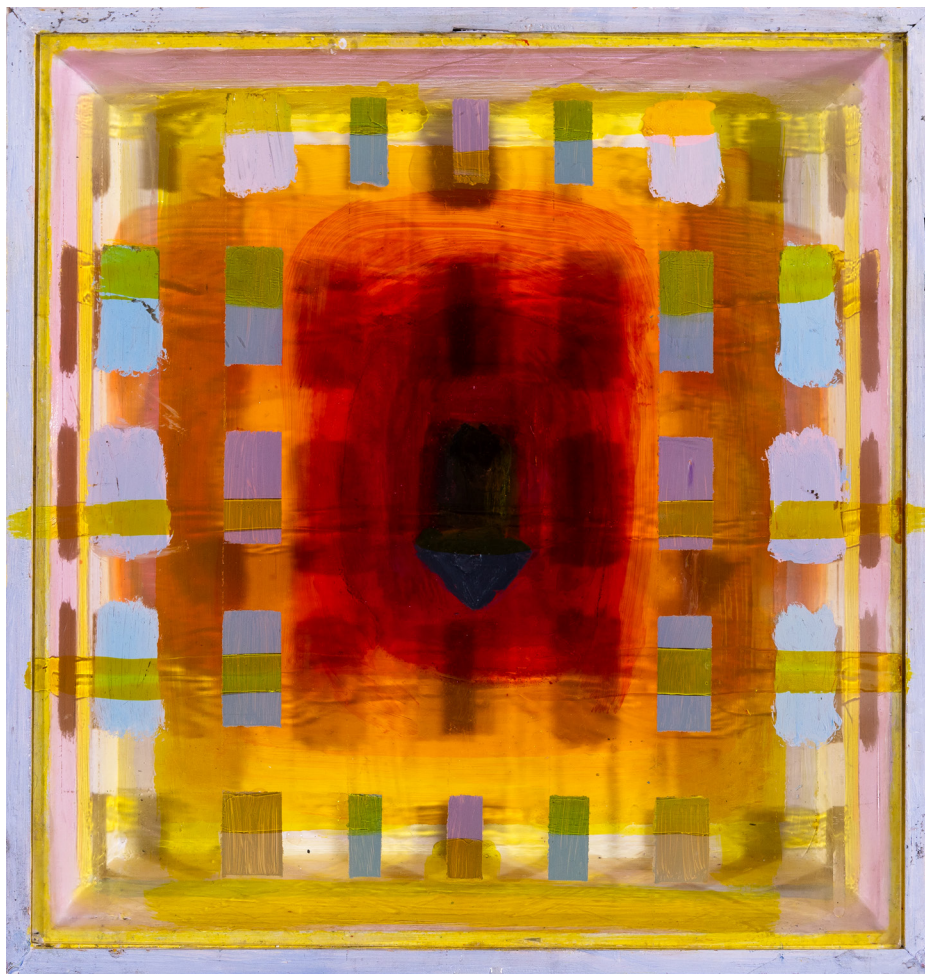

Laura Haapasalo | Mitä meistä tulee? | 2026

*Kirjan kannet, puu, kangas.
Osa Rebound-sarjaa, 2026.*

Työskentelyni on rakentunut hitaudesta, toistosta ja materiaalin kuuntelemisesta. Minua kiinnostaa miten materiaalit muuttuvat ja säilyttävät silti itsensä ytimen; ne kantavat mukanaan aikaa, jälkiä ja muistoja.

Käsin tekeminen on minulle kehollinen, sanaton tapa ajatella. Paperi, kasvit ja kirjat eivät ole vain työvälineitä vaan keskustelukumppaneita, joiden kautta tutkin muutosta, haurautta ja uudelleen muotoutumista. Teoksen materiaali saa vaikuttaa lopputulokseen yhtä paljon kuin minä. Tavallisesta, turhasta ja tarpeettomasta saa syntyä jotain, jolla on asiaa.

Henri Hagman | Stonehedge | 2019–2026

Öljy, alkydi, akryyli, epoksi ja lasimaali puulle ja pleksille.

Taustani on abstraktissa värimaalauksessa ja kontemplatiivisessa, formalistis-ekspressiivisessä taidekäsitteyksessä. Opetustyön ja erityisesti väitöskäsitteellisen tutkimuksen vaikutuksesta taiteellinen työskentelyni kääntyi vuonna 2018 niin sanotulle maalaustaiteen laajennetulle kentälle. Lähestymistapaani tuli väri- ja muototietoisuuden lisäksi kokeellisuutta ja käsitteellisyttä. Lähestyin taidehistoriaan, ilmaisu-traditioihin ja havaitsemiseen liittyviä kysymyksiä. Tämä ilmeni muun muassa kuvanveiston, performanssin, installaation ja videotaiteen elementtien ilmaantumisenä teoksiini.

Modernistiselle maalaustaiteelle keskeistä oli sekä kirjallisen sisällön (eli tarinallisen esittävyys) että veistoksellisuuden (eli kolmiulotteisuuden ja materiaalisuuden) kaihtaminen ilmaisukeinoina. Maalaustaiteen tuli keskittyä vain omiin lainalaisuuksiinsa – värien vuorovaikutukseen, muotokomposition ja ekspression kysymyksiin sekä teoksen pistemäiseen kontemplaatioon. Tässä näyttelyssä olevissa teoksissani on esillä värin ja muodon kysymysten lisäksi kolmiulotteisen taiteen kysymyksiä. Teoksissa on myös viittauksia tarinallisuuteen – koen niiden olevan maalauksellisia tunnelmakuja näyttämöistä, erilaisen tragedioiden lavastuksista. Ne ovat modernistisen maalaustaiteilijan päiväkirjoja – valo siirtämässä muotoja ja merkityksiä pinnasta syvemmälle.

Michael Marnin Jacobs | Minefields | 2026

The Missing Negative.

The Shadows of the Page.

Large format silver gelatin process.

An image made in one beloved location, in my previous life (actually in the middle of my 2nd Chapter, in this life), forgotten but now remembered, misunderstood to be just an ordinary landscape taken at a most extraordinary of places, at the border to a vast an undulating ocean, an extended exposure (of un-recalled duration), during my formative photography and artist years.

A single exposure created fifty years previous, that fifty years hence could mean more to me than almost all the photographs made before or since, printed only twice in my humble San Francisco darkroom, on a wonderful warm photographic paper long since discontinued.

This image, this photograph, is embedded in my dreams, and when I could no longer deny its true value, the hunger to print it yet again with the eyes and heart of today, I could not find the negative. This missing negative is still missing.

Secrets are not found in-between the lines ...
But in the shadows of the page.

Milla Johansson | Rauhassa [At Peace] | 2026

Tasolasisulatustekniikalla valmistettu lasi-installaatio; kierrätyslasi, taidelasi, maalattu puu.

Rauhassa [At Peace] tarkastelee taiteilijakirjan olemusta tilallisena ja kokemuksellisenä kokonaisuutena. Tasolasisulatustekniikalla valmistetut lasiset rauhankyyhkyt asettuvat installaatioissa kirjan sivujen tavoin avautuviksi, läpikuultaviksi pinnoiksi. Installaatioissa säteittäisesti avautuva sommitelma tuo mieleen ympyräksi levitetyn kirjan, mutta viittaa samalla lintujen liikkeeseen ja lentoon lähtemiseen. Jokainen lasilintu on yksilöllinen, kuten myös ihmisten kokemukset rauhasta, vapaudesta ja yhteydestä toisiin.

Työskentelyäni ohjaa kiinnostus lasimuotoiluun kantaaottavana ja merkityksiä tuottavana visuaalisen kulttuurin muotona. Arktista lasimuotoilua käsittelevä tutkimukseni tarkastelee materiaalia aktiivisena toimijana, joka osallistuu muotoiluprosessiin ja merkitysten rakentumiseen. Myös tässä teoksessa lasin materiaaliset ominaisuudet osallistuvat teoksen ilmaisuun: läpinäkyvyys, hauraus ja kestävyys rakentavat sisäistä jännitettä.

Teos käsittelee rauhaa jatkuvana ja hauraana prosessina, liikkeenä ja mahdollisuutena muutokseen. Nimi Rauhassa viittaa samanaikaisesti levollisuuteen ja kaipuuseen kohti tilaa, jossa rinnakkaiselo ja vapaus ovat mahdollisia. Läpinäkyvyys, kerroksellisuus ja kolmiulotteisuus muodostavat installaatioon hiljaisen, mutta tilallisesti vahvan kannanoton rauhan puolesta.

Anu Jormalainen | Fata Morgana ∞ II: Spectacula caelestia | 2026

Pigmenttivedoksia, keramiikka.

Katson enneunia, etsin virvatulia, samoan sumussa kohti sisimpiä; tunnistamattomia taivaita, joissa epäterävyydet elävät tarkasti pilviverhoihin kätkeytyneinä. Tuijotan maailman taivasta, jossa unelmat itävät, henki liikkuu ja kohtalot kääntyvät. Tutkin väriseviä korkeuksia, epätavallisia enteitä, ikuisuuden tiloja, pintoja, maastoja ja eloja ilman aikaa tai paikkaa, rajamaiden ikuisesti leimuavia ta(i)kamaita, salaisia peilikäytäviä yön ja päivän läpi. Kun etsin oman elämäni ilmalinnoja, näenkö jälleen vain kangastuksen: Fata Morganan?

Fata Morgana ∞ II: Spectacula caelestia on toinen osa vuonna 2022 alkanutta – toivottavasti – pitkäkestoista sisäisten kangastusten sarjaa. Sarjan aluksi menin kameran kanssa metsään, juureikkoon Keiteleen rantaan: maastoon, jossa kasvoin ja joka on tuntenut minut aina. Kun Fata Morgana ∞ I: Fata silvae väreili metsäkangastusten käänteisnäkyjä, sisältää II: Spectacula caelestia päiväkirjamaisia satunnaissivuja maan päällä tekemistäni, taivaallisista tai aivan tavallisista, taivasmatkoista. Taivaasta, joka katsoo meitä kaikkia.

Näiden taivasnäkyjen rajana ei tosin ole taivas, vaan savi ja uuden ilmaisen kokeellinen etsintä: keväällä 2026 valmistamani keraamiset kehykset. Pyöreissä rajauksissa raottuu palasia taivaasta ja suuntimia jostain suuremmasta. Kuvitteellisen taivas-kirjan esikatselukuvissa saattaa siinnellä kaikenlaista pumpulia – tai ainakin ilmakehä minusta.

Ritva Jääskeläinen | Luonnoskirjani | 2026

Sekatekniikka. Kierrätyskankaat ja -paperit, ompelu- ja kirjontalangat, vanha matkalaukku.

Luonnoskirjani-teos koostuu erilaisista tekstiilitaiteeseen liittyvistä luonnoksista, jotka eivät ole päätyneet sellaisenaan tekstiiliteoksiini, vaan toimivat tärkeänä apuvälineenä teoksen hahmottamisessa. Luonnosten kautta pohdin teosteni muotoja, värejä ja tekniikoita. Luonnoskirjani-teos on kuvainnollinen esitys luonnoskirjastani, joka sisältää myös salaisuuksia ja päiväkirjamerkintöjä; kaikki ei ole tarkoitettu nähtäväksi. Matkalaukulla on myös toinen merkitys, sillä se kantaa mukanaan muistoja ja tarinoita.

Katri Kauppala | Archives of Sand | 2026

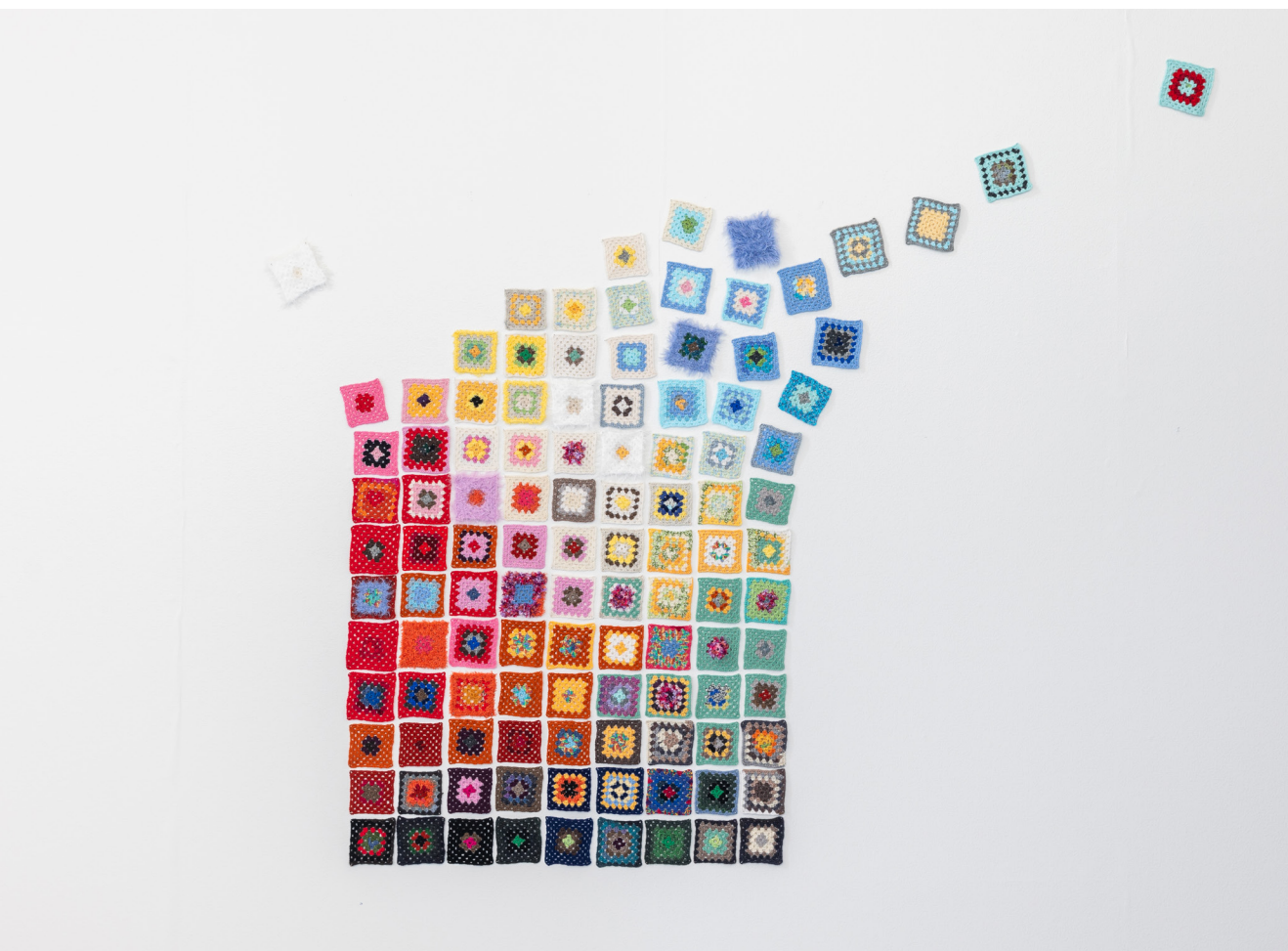
Videoinstallaatio, 7:30 loop.

Mietin mitä tapahtuu, kun kuvan eheä kerronta alkaa murtua? Kuka paikkaa tyhjät kohdat, ja minkälaisilla merkityksillä. Siirtyessään pinnalta toiselle kuva muuttuu. Se menettää jotakin, mutta saa samalla uusia merkityskerroksia. Työskentelen valokuvan, liikkuvan kuvan ja erilaisten materiaalien rajapinnoilla. Rakennan teoksiani kerrostamalla kuvia, tekstejä ja materiaaleja tavoilla, jotka tutkivat muistamista, unohtamista ja ajan kerrostumia.

Näissä teoksissa olen halunnut työskennellä sellaisten valokuvien kautta, joita olen vuosien aikana ottanut elämästäni muistojen vuoksi, vailla ajatusta siitä, että ne koskaan päätyisivät nähtäviksi. Kuvien siirtyessä uusille pinnoille myös niiden merkitykset muuttuvat. Kiinnostukseni kohdistuu hetkiin, joissa muisto ei enää jäsenny lineaariseksi kertomukseksi vaan näyttäytyy katkelmina, jälkinä ja materiaan painuneina kuvina. Samalla olen halunnut tutkia sitä

ristiriitaa, että kaikkein merkityksellisimmät kokemukset synnyttävät usein voimakkaimman tarpeen jakaa, vaikka ne samalla voimakkaimmin pakenevat inhimillisiä keinoja jakaa ne.

Olen halunnut konkretisoida mielentilan, jossa todellisuuden perusta alkaa horjua. Merkitykset siirtyvät, muistot menettävät kiinnekohtiaan, ja mieli pyyhkii pois yhtä aikaa sekä liian tuskallista että kaikkein tärkeintä. Kuvittelen hetken, jossa rakennus sortuu ympäriltä. Ne kuvat, tekstit ja muistot, joihin haluaisin tarttua, ovat juuri niitä, joita en lopulta voi ottaa mukaani. Kriisin hetkellä ei pelasteta esineitä vaan paetaan. Lopulta kaikkein pysyvimpiä kuvia eivät ole ne, joita onnistumme kantamaan mukamme, vaan ne, jotka ovat painuneet muistoina mieleen ja kehoon.

Anniina Koivurova | Leffalangat | 2025 – 2026

Isoäidin neliöt / Virkatut langat.

Vuosien saatossa minulle on kertynyt erinäisiä lankakeriä ja -vyyhtejä, joista vanhimmat ovat 1950-luvulta. Lankatyyppejen ja värien sikermästä ei ehkä ihan syntyisi villapaitaa. Suunnittelua ja pitkäjänteisyyttä vaativan neuleprojektin sijaan on helppo istahtaa jämalankojen kanssa sohvan nurkkaan ja virkata vain, kuin luonnostellakseen.

Kotona vapaa-ajalla olen katsonut lukuisia suoratoistopalveluiden elokuvia ja sarjoja yhdessä läheisteni kanssa. Samalla olen virkannut isoäidin neliöitä, löyhänä ohjenuoranani: ei kahta samanlaista. Malli on helppo ja mahdollisuudet variaatioon rajattomat. Tilkkua tehdessä ajatus menee eräänlaiselle autopilotille, toisteinen liike toimii kuin meditaatio. Langan käsittely rentouttaa mielen, ja materiaali- ja värivalintojen leikki tuottaa nautintoa. Välillä puran. Silmukat rullautuvat auki ja lanka

vapautuu kierteistään kuin huokaisten. Toisaalla, vanhan parittoman villasukkan purettu kiharainen lanka odottaa vallattomalla kerällä seuraavaa tehtäväänsä jonkun tilkkuneliön kerroksessa.

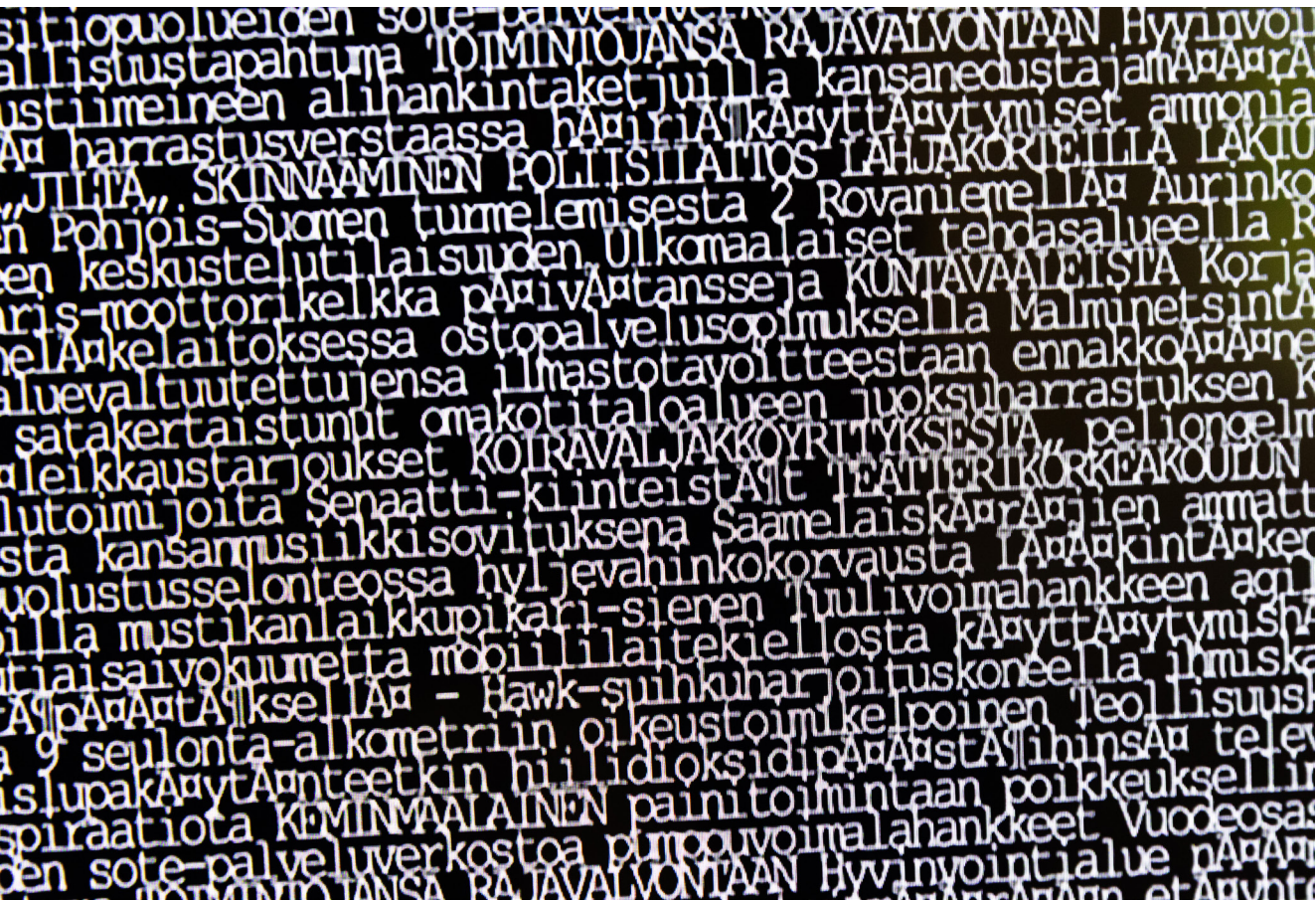
Tilkuista on tullut eräänlaisia leffailtojen päiväkirjamerkintöjä. Niihin rytmittyy niin elokuvien juonikuvioita kuin vuodenaikojen kylmyyttä tai lämpöä, omia mielialoja ja tunnelmia. Tunnistan tilkuista myös elämäni ajanjaksoja. Ne ovat kuin ovatkin luonnoskirjan sivuja; kohtuullisen nopeasti valmistuvia, jokseenkin irrallisia yksittäin, mutta yhdessä, jatkumona ja vuoropuhelussa keskenään ne alkavat muodostaa väririnnastuksia ja visuaalisia tarinoita. Ei kahta samanlaista. Alkaa värien ja materiaalien palapelileikki, joka ehdottaa leffamaailmasta ja katsojan läsnäolosta syntyvää tilkkutäkkiä.

Origami teoksen ajatus on lähtenyt mielenkiinnostani japanilaisesta paperitaittelutaiteesta. Runko on taiteltu yhdestä arkista ilman leikkauksia. Pinnat on päällystetty kollaasinomaisesti vanhoilla lakikirjan sivuilla.

Anssi Korpela | Origami | 2026

Sekatekniikka.

Kalle Lampela | Sanoja päivämääristä | 2026

Video, mp4.

Olen kiinnostunut siitä, miten kuvataiteilija voi sovittaa taiteellisen praktiikkansa ja arkisen elämänsä kestävyysmurroksen edellyttämälle tasolle vähentämällä kulutusta ja käyttämällä pelkästään kiertettyjä materiaaleja. Työskentelyni lähtökohtana on kysymys, minkälaisia havaintotapoja, kehollisia taitoja ja käytännöllistä tietoa kulutuskeskeisestä taloudesta vetäytyvä elämä edellyttää.

Työskentelyni perustan muodostaa päivittäinen käveleminen kaupunkiympäristöissä. Kun kävelen, havainnoin ympäristöä ja keräilen kiinnostavia roskia.

Teen samanaikaisesti useita teoksia ja projekteja, kuten esimerkiksi tekstiteoksia. Tekstiteokset ovat taiteenfilosofisia ja kulttuuripoliittisia luonteeltaan. Niiden ytimessä ovat sekä taiteen käsitteen problematisoiminen että instituutikritiikki.

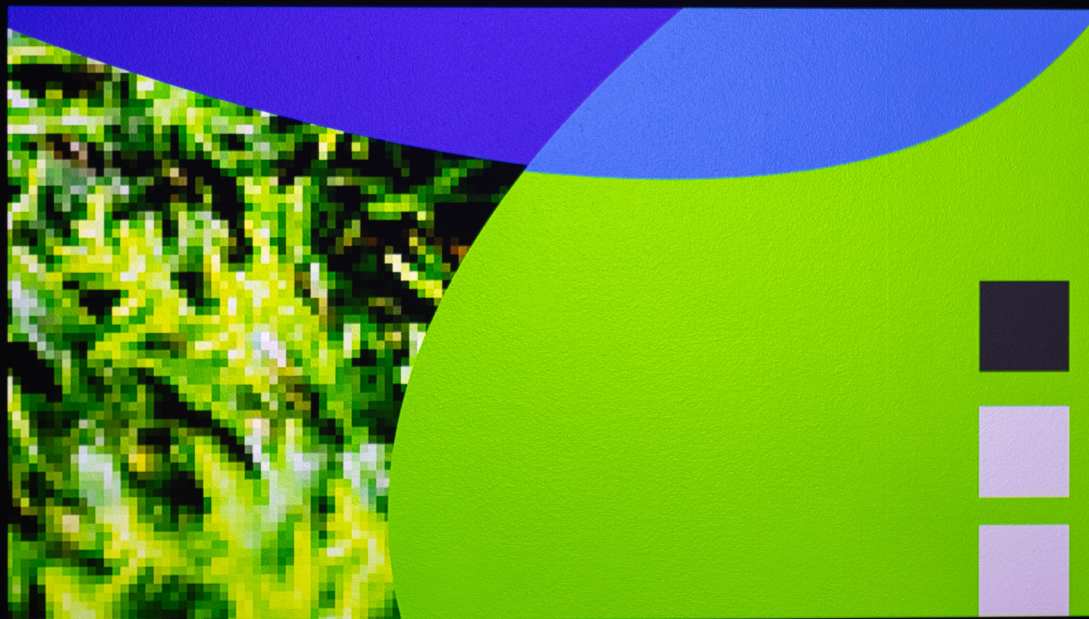
Leila Lipiäinen | Discussion | 2026

Vanha ompelukonelaatikko, vanhat kirjakkeet.

Osa LIBRARY-sarjaa, 2026.

Taiteilijakirja ajatuksena on sangen mielenkiintoinen. Mikä on kirjan olemus? Onko se erilainen eri kulttuureissa? Mistä kirja kertoo? Mikä tekee kirjasta kirjan? Kirjoilla välitetään viestejä. Kirjainkin on sopimus, joka ymmärretään. Nämä minun kirjani ovat varmaan jonkun mielestä aivan outoja esineitä, mutta minulle ne toivat iloa jo tekovaiheessa. Niissä on olemassa kätkeytyä viestejä ja merkityksiä.

Teen esinelähtöisiä teoksia jo käytetyistä esineistä. Teokseni ovat eräänlaisia seinäesineitä, esinekoosteita. Ystäväni tyhjensi taloaan ja sain sieltä vanhoja ompelukonelaatikoita. Vanhat kirjakkeet ovat olleet vuosikymmeniä työhuoneellani (ainakin 30 vuotta) ja nyt vihdoinkin ne löysivät paikkansa. Niitä on toki vielä jäljellä. Täkänä – niin kuin raanukin – on kudonnan taidonnäyte, joita surutta viedään kirpputoreille tai roskiin. Päätin pelastaa ne taiteelliseen tarkoitukseen ja näin niistä tuli papyruksen muotoisia pohjoisen twistillä.

Mirja Lönegren | Rajattu / Korvattu | 2026

Yksikanavainen videoteos, äänetön, 2:33 loop.

Valmis työ peittää alleen suuren osan suunnittelu-prosessista. Jäljelle jäävät yksityiskohdat, korjaukset ja päätökset, joita tuskin kukaan muu kuin suunnittelija huomaa.

En voi näyttää töitani kokonaisina, koska ne eivät ole minun omaisuuttani. Asiakastyöt, logot, taitot ja julkaisut kuuluvat tilaajille.

Työskentelen oman ammatillisen arkistoni parissa. Rajattu / Korvattu rakentuu yli kahden vuosikymmenen aikana syntyneestä suunnittelumateriaalista. Teos näyttää valmiiden painotuotteiden yksityiskohtia ilman kokonaisuutta: typografiaa, rajauksia, taiton rytmiä ja tuotannon jälkiä. Tunnistettavat elementit on peitetty tai rajattu pois. Painotuotteisiin jääneitä virheitä en ole korjannut.

Asiakastyössä tekijyys ei kuulu yksin suunnittelijalle. Lopputulos syntyy asiakkaan, suunnittelijan ja muiden osapuolten päätöksistä. Nyt myös suunnittelijan rooli on muuttumassa.

Annamari Manninen | Arktisen monet kasvot | 2026

(Nuorten Pohjoinen 2019 lukiolaisten piirustukset), 2026.

Taiteilijakirja (puuväri, akvarelli).

Taiteilijakirjaksi taipuva teos ”Arktisen monet kasvot” näyttää, miten pohjoinen on toisaalta kertomusten ja mediakuvaston mukaan kuviteltu paikka ja toisaalta todellinen ja koettu maailma. Syksyllä 2019 Arktop-hankkeessa lukiolaiset Etelä-Suomesta ja Lapista tekivät kuvia aiheenaan ”Minun Pohjoiseni”. Teokset jaettiin tarkasteltavaksi ja kommentoivaksi lukioryhmien kesken verkkoalustalla. Yhteistyössä rakennettiin moninaista ja laajempaa käsitystä pohjoisesta ja arktisesta eri näkökulmista. ”Arktisen monet kasvot” -teos on osa taideperustaista tutkimusta nuorten arktisen käsityksistä, jossa nuorten tekemiä 100 teosta on analysoitu polarisoivalla kuva-analyysi menetelmällä teemoitellen, rinnastaen ja lopulta tuottaen uusi teos. Kuvien osien valikointi ja jäljentäminen näyttää tutkijalle aineiston uudessa valossa. Piirtämisen kautta havainnoitavat visuaaliset yksityiskohdat, aiheet ja muodot sekä niiden toistuminen tulevat erityisesti esiin.

Kirjan muodossa nuorten pohjoisen kuvauksista tuli yhteenvetona matka maisemaan, joka alkaa tuntureista, vaaroista ja vuorista. Vähitellen tunturit saivat seurakseen yksittäisiä puita, sitten kokonaisen metsän. Yksittäiset talot ja villieläimet toivat maisemaan seuraavaksi elämän merkkejä. Lemmikit ja esineet antavat viitteitä ihmisistä, jotka lopulta tulevat kuviin arkisissa toimissa, jotka kääntyivät lopulta ristiriitoja ja yhteyksiä symboloiviksi vertauskuviksi. Näin monien teemojen sijaan pohjoinen näyttäytyy maisemana, joka muuttuu autiosta erämaasta ihmisten arjeksi, josta hahmottuu myös laajempia ajankohtaisia kulttuurisia ja yhteiskunnallisia ilmiöitä.

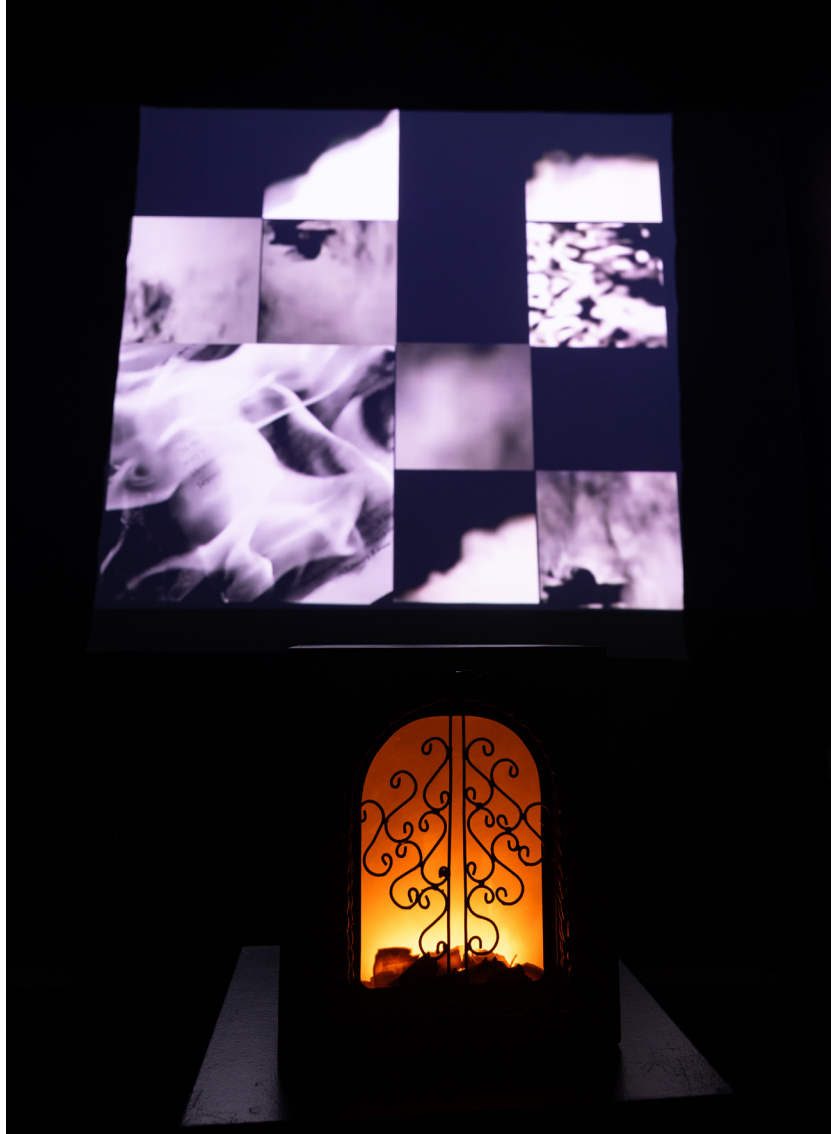
Piia Pyrstöjärvi | Pinnat | 2026

Pinnat, 2026, tekstiilimateriaalit.

Teoksen lähtökohtana ovat erilaiset pinnat. Innostuin näyttelyn teemasta ja halusin kokeilla, voisinko tehdä erilaisista pintakokeiluista ompelemalla kirjan. Jokainen kirjan sivu avaa uuden näkymän materiaalien, värien ja muotojen maailmaan.

Kirjan pinnoissa olen hyödyntänyt itse värjäämiäni ja painamiani kangaspaloja sekä muita tekstiilimateriaaleja, jotka ovat jääneet yli aiemmista projekteistani. Materiaalien uudelleenkäyttö on ollut olennainen osa työskentelyäni: erillisistä paloista ja kokeiluista on rakentunut uusi kokonaisuus.

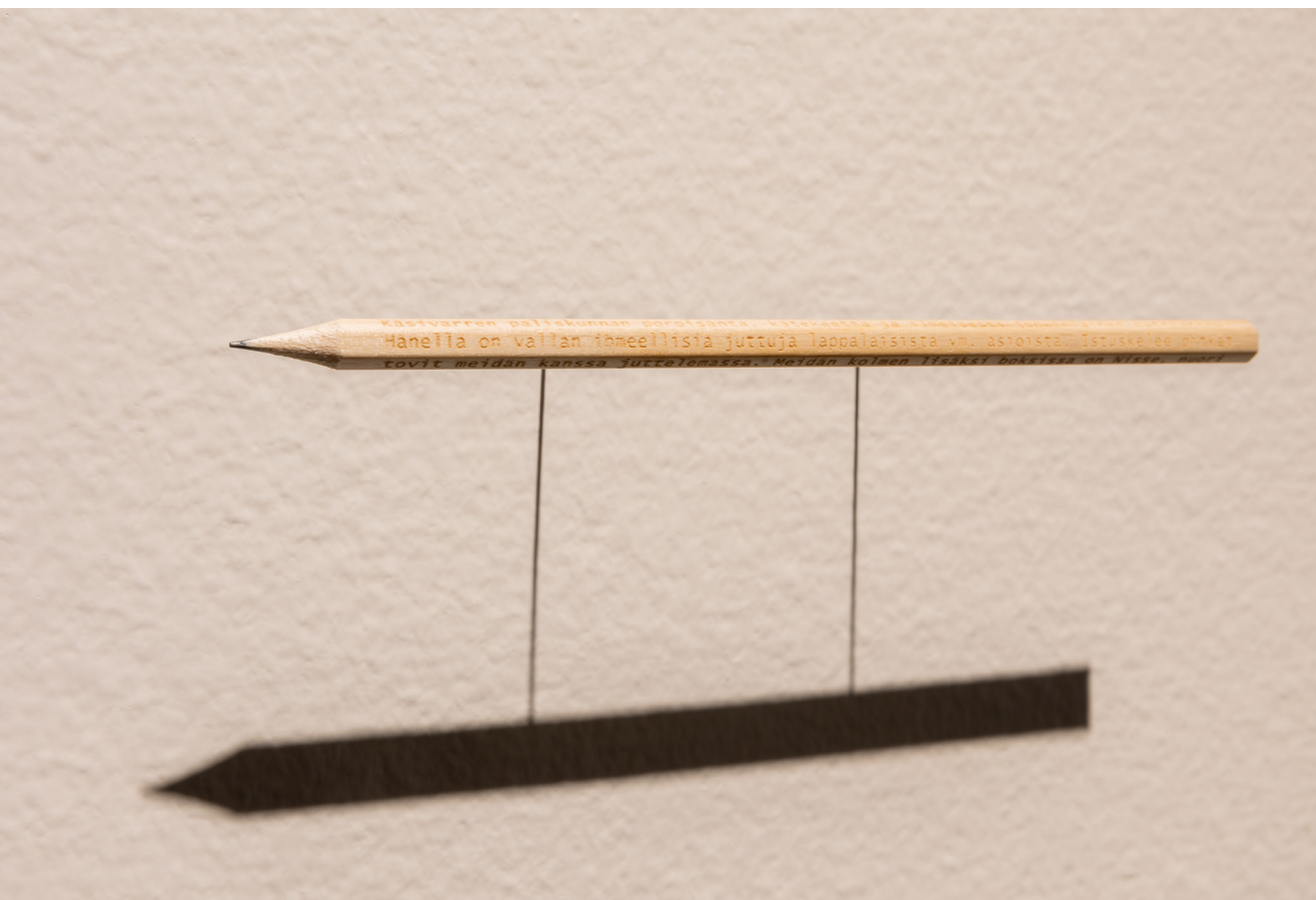
Kirjan sivuilla pinnat näyttäytyvät värien, materiaalien ja muotojen vuoropuheluna. Teoksessa korostuvat kokeilevuus, sommittelu ja tekstiilipintojen monimuotoisuus. Kirja kutsuu katsojan pysähtymään yksityiskohtien äärelle, tutkimaan materiaalien tuntua ja antamaan tilaa niiden herättämille mielikuville.

Simi Ruotsalainen | Can't be silenced (burning books) | 2026

Videoinstallaatio, 3:55 loop.

Yhdistän teoksissani useita eri työtapoja ja erilaisia materiaaleja, esimerkiksi kuvattua videota, valokuvaa, piirroksia ja tekstiä. Teokseni ovat usein voimakkaasti kerroksellisia, useiden symbolisten ja viestinnällisten tasojen kokonaisuuksia. Teen mediataidetta, koska koen sen olevan erityisen tehokas ja ihmisen lähelle tuleva taiteen muoto. Itselleni kuvataiteen tekeminen on suoraa toimintaa, aktivismia. Taiteen tekeminen on etuoikeus ja koen velvollisuudekseni käyttää etuoikeuttani siihen, että voin nostaa keskusteluun asioita, jotka koen tärkeiksi. Taiteeni liittyy kiinteästi pohjoiseen. Olen syntynyt, kasvanut ja työskentelen Pohjois-Suomessa ja minulle se on arvovalinta. Kaiken mitä teen, teen pohjoisesta perspektiivistä, koska pohjoinen on niin olennainen osa identiteettiäni myös taiteilijana. Yritän kehittää jatkuvasti uusia ja joustavampia tapoja tehdä ja esittää mediataidetta. Sen lisäksi että kuvaan videota ja animoin, pyrin haastamaan ja manipuloimaan sekä omaa tekemisen tapaa ja -välineitäni, että katsojan mahdollisuuksia kokea teos. Tässä näyttelyssä esitettävässä videoinstallaatiossa olen pyrkinyt siihen erilaisten kuvausvälineiden, visuaalisen synkronisoinnin ja kerroksellisen leikkaustekniikan kautta.

Matti Tainio | Katkelmia Lapista 1-3 | 2026

Lyijykynät, laserkaiverrus.

Isäni isä Tauno Tainio retkeili Lapissa useamman kerran 1930-luvun aikana. Tietoja matkoista on välittynyt jälkipolville kertomusten, valokuvien ja kirjeiden välityksellä.

Teoksieni materiaalina olen käyttänyt lyijykyniä ja ukkini äidilleen Olgalle lähettämää kirjettä hiihtoretkeltä Enontekiön Hetassa huhtikuussa 1934. Katkelma Hetan matkakertomuksesta on kaiverrettu laserilla kynien pintaan.

Niina Walter | Väliaikaisten ajatusten päiväkirja | 2026

Sekatekniikka.

Näyttelyn teema on minulle tärkeä. Olen työskennellyt kirjojen parissa monella tapaa: taittajana, kuvittajana, kannensuunnittelijana ja kustannuspäällikkönä. Kukapa ei rakastaisi kirjoja ja kertomuksia?

Tarinat liittyvät kirjan olemukseen kiinteästi. Kirjassa on alku sekä loppu ja lukija mieltää kansien välissä olevan sisällön yhdeksi kokonaisuudeksi. Kirja esittää tekstin, kuvien tai vaikkapa runojen keinoin näkökulman jostakin aihepiiristä.

Perinteisessä länsimaalaisessa kertomusperinteessä tarinan näkökulma on usein ihmiskeskeinen. *Olipa kerran – He elivät onnellisena elämänsä loppuun saakka.* Tutut saatesanat aloittavat ja lopettavat tarinan sankarista tai muista myyttisistä hahmoista.

Esillä oleva installaatio haastaa kääntämään totutun näkökulman toisin päin. Onko maapallolla onnellista loppua ihmisen jälkeen? Kuinka kauan ihmisen jättämät jäljet näkyvät luonnossa? Eläkö ihminenkin luomassaan ekokatastrofissa onnellisena loppuun saakka? Ja kuka lopulta sanoo viimeiset sanat?

Kirjan muotoileminen graafisen suunnittelijan työnä on prosessi, jossa voidaan käyttää *placeholder*-tekstiä mallintamaan typografisia valintoja ennen kuin suunnittelijalla on viimeistelyä aineistoa käytettävissä. Idea Väliaikaisten ajatusten päiväkirja -teokseen lähti liikkeelle pohdinnasta, millaisia olisivat henkilökohtaisen, taiteellisen päiväkirjan *lorem ipsum* -tekstit ja kuvat.

Mielessäni täytän väliaikaisten ajatusten päiväkirjaa silloin, kun minulla ei ole valmista sanottavaa, kun ajatukset vasta kypsyvät. Päiväkirja on intiimi tila ja paikka, jossa mielipiteitä ei tarvitse selittää eikä tarinoita kertoa. Voi antaa vain ajatusten virrata.

TAITEILIJAT

SUVI AUTIO on rovaniemeläinen kuvataiteilija, kuvataidekasvattaja ja väitöskirjatutkija. Hänen teoksiaan on ollut esillä yhteisnäyttelyissä sekä Suomessa että kansainvälisesti.

Taiteessaan hän tarkastelee ihmisen suhdetta itseensä, materiaan, luontoon ja ympäristöön. Hänen työnsä teemoina toistuvat pohjoinen luonto, luontosuhde ja monilajisuus, jotka toimivat myös merkittävänä inspiraation lähteinä. Aution tämänhetkisiä työskentelytekniikoita ovat valokuvaus, video ja installaatio.

Aution taiteellisessa työskentelyssä heijastuvat usein yhteiskunnalliset epäkohdat. Hänen ilmaisuensa on usein leikkisää ja pyrkii välittämään katsojalle ihmettelevän, paikoin naiivin näkökulman.

TOM ENGBLOM on rovaniemeläinen kuvanveistäjä, joka toimii Lapin yliopistossa kuvanveiston lehtorina. Hänet tunnetaan laajasta ja taidokkaasta materiaalien käytöstä sekä video- ja valoteoksista. Tilallinen ajattelu on isossa roolissa hänen teoksissaan.

Hän on valmistunut Lapin yliopistosta mediataiteen maisteriksi 2005.

Engblom työskentelee myös kouluttajana julkisen taiteen erityisasiantuntijan tehtävissä. Koulutus toteutetaan yhteistyössä Aalto-yliopiston, Helsingin Taideyliopiston ja Lapin yliopiston kanssa. Engblom toteuttaa julkisen taiteen koordinaattorin tehtäviä lähinnä pohjoisen alueella.

Engblom on Suomen Kuvanveistäjäliiton ja Lapin Taiteilijaseuran jäsen.

JAANA ERKKILÄ-HILL on kuvataiteilija ja kuvataiteen professori Lapin yliopistossa. Hänen taiteellinen työskentelynsä keskittyy puu- ja linopiirroksiin sekä taidegrafiikan menetelmiä soveltaviin installaatioihin. Erkkilä-Hill on aktiivinen taiteilija-tutkija. Hänen viimeaikaiset tutkimukselliset kiinnostuksensa ovat kohdistuneet taiteilijälähtöisen pedagogiikan ohella joutilaisuuteen, lörvimiseen ja niiden luovaa elämää edistäviin ominaisuuksiin.

LAURA HAAPASALO on kuvataiteilija, tutkija ja taidekasvattaja Rovaniemeltä. Hänen viimeaikainen työskentelynsä perustuu materiaalilähtöiseen tutkimiseen, jossa luonnonmateriaalit, paperi ja kirjamuoto kohtaavat. Häntä kiinnostavat hitaat prosessit, käsityö tiedon muotona sekä materiaalin kyky kantaa merkityksiä.

HENRI HAGMAN on kuvataiteilija, kirjoittaja ja taideopettaja. Hän on pitänyt näyttelyitä vuodesta 2003 lähtien ja hänen teoksiaan on monissa julkisissa taidekokoelmissa. Hän on toiminut muun muassa Taidemaalariliiton ja Vapaan Taidekoulun hallituksissa sekä kirjoittanut kuvataidekritiikkiä Taide-lehteen ja Lapin Kansaan. Kustannus Oy Taide on julkaissut kaksi hänen taideteoreettista kirjaansa. Hagman on luennoinut monissa taideoppilaitoksissa – muun muassa Taideyliopiston Kuvataideakatemiassa. Hän on toiminut opettajana Lapin ammattikorkeakoulussa, Limingan taidekoulussa sekä vuodesta 2012 Lapin yliopistossa, jossa hän on ollut yliopistonlehtorina 2025 alkaen. Hagmanin erityisala on maalaustaide, mutta hänen opetus- ja tutkimustyönsä on sivunnut myös muita aloja, kuten estetiikkaa ja värioppia.

MICHAEL MARNIN JACOBS, fine artist, arts educator, and academic researcher focusing on photographic artistic practices since 1989 and ongoing into the present, soon entering retirement after spending nearly half of his life in the seat of photography at the University of Lapland, faculty of art and design.

Prior to his arrival in Finland, Michael completed studies in industrial and advertising photography (Associate of Science, 1979), followed by arts and academic studies in photojournalism, the fine arts, and visual anthropology (Bachelor of Arts, 1986). Operate a professional photography studio in San Francisco from 1985 through 1990.

Emigrating to Finland in 1990 with the intention of teaching and practicing photography at the fine arts level, joining the University of Lapland's newly founded arts faculty in 1992. In addition to teaching photography, Jacobs created and guided seminars in comparative cultures as explored through the fine arts (Adaptation Charting) from 1999 through 2025.

During these years, Jacobs completed masters studies (2010) and doctoral studies (2026) in arts for the University of Lapland, with both studies focusing on the relationship of photographic practices as models for artistic research and practice in relation to historical events and consequences.

Soon he leaves his academic and educational duties behind to concentrate fully on fine arts photography in all its facets, including research and writing on the subject.

At the core of all his work as an arts educator has always been the practice of photography as an ideal medium for self-expression. This has applied and will continue to as a central approach to his

artistic practice well into the future. Having exhibited widely in Finland and abroad throughout Michael's professional teaching career, the bridge between the years prior to his arrival and work in Finland, in Lapland, will be met at other end with new opportunities free of salaried duties. But clearly, the art the Michael Marnin Jacobs makes in the present and certainly in the future will be continually impacted, in the positive sense, by all those rich years teaching and promoting photography a unique practice for life.

MILLA JOHANSSON on muotoilija, tutkija ja teollisen muotoilun yliopistonlehtori Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa. Hänen työnsä yhdistää arktisen tuotemuotoilun, materiaalilähtöisen muotoilun, luonnonmateriaalien yhteistoimijuuden, kantaaottavan muotoilun ja nykylasimuotoilun. Johansson kehittää arktista lasimuotoilua tutkimalla pohjoisten luonnonmateriaalien ja lasin vuorovaikutusta, joka tuottaa uutta muotoilutietoa ekologisesti vastuullisesta, paikkasidonnaisesta ja kantaaottavasta muotoilusta. Yksi hänen taiteellisen tutkimuksensa tuloksista on lumilasiteknikan kehittäminen. Hänen teoksensa käsittelevät muotoilun merkityksellisyyttä sekä ekologisia, kulttuurisia ja yhteiskunnallisia ilmiöitä hyödyntäen lasia ajattelun, kokemuksen ja kannanoton välineenä. Hänen työnsä tuo muotoilukeskusteluun pohjoisia näkökulmia tarkastelemalla luonnonmateriaaleja aktiivisina kumppaneina muotoiluprosessissa. Johanssonille lasimuotoilu on materiaalin kautta tapahtuvaa ajattelua ja tapaottaa kantaa.

ANU JORMALAINEN toimii valokuvauksen yliopisto-opettajana Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa.

Lisäksi Jormalainen on maailman pohjoisiin ja arktisiin festivaaleihin erikoistunut vapaa kulttuurijournalisti, kriitikko sekä valokuvaaja, jonka ura alkoi sanomalehti Lapin Kansassa syyskuussa 2010. Hän on käynyt juttu- ja/tai opintomatkoilla kaikissa pohjoisen napapiirin ylittävissä maissa – Suomessa, Ruotsissa, Norjassa, Venäjällä, Islannissa, Grönlandissa, Kanadassa ja USA:ssa, sekä Huippuvuorilla (Norja) ja Färsaarilla (Tanska).

Ytimeltään Jormalainen on ennen kaikkea etsijä, joka kuvajournalistina tutkii ja tulkitsee reaalia maailmaa. Valokuvataiteilijana hän nauttii vapaudesta kuvitella toisin: etsii ihmeitä, äärettömiä tarkennuksia, ikuista valoa ja reittejä olevaisuuden näkyville ja näkymättömille puolille – hahmotellen samalla maailmoja maailmojen takana.

KATRI KAUPPALA on teatteritaiteen taustasta työskentelevä nykytaiteilija, jonka taiteellinen työ on siirtynyt teatterista ja musiikista kohti installaatiota, valokuvaa ja liikkuvaa kuvaa. Hän on työskennellyt ohjaajana, näyttelijänä sekä ääni- ja valosuunnittelijana. Esitystaiteen ajattelu näkyy edelleen hänen tavassaan rakentaa tilallisia ja ajallisia teoksia. Viime vuosina valokuvasta on muodostunut hänen työskentelynsä keskeinen väline. Kuvansiirto, erilaiset materiaalit, heijastukset ja valon käyttäytyminen pinnoilla ovat nousseet osaksi hänen taiteellista työskentelyään ja taiteen tutkimusta. Kauppalan teoksissa materiaali ei toimi kuvan alustana vaan sen aktiivisena osana. Merkitykset rakentuvat kerrostumissa, joissa kuva, valo ja materiaali kohtaavat ja jättävät tilaa katsojan omille tulkinnoille.

RITVA JÄÄSKELÄINEN on tekstiilitaiteilija ja -muotoilija. Hän toimii tekstiilialan yliopisto-opettajana Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa Muoti ja tekstiilisuunnittelu -koulutusohjelmassa. Jääskeläistä kiinnostaa taiteellinen ilmaisu tekstiilitaiteen keinoin sekä käytettyjen materiaalien tuominen taiteelliseen kontekstiin ja käyttötarkoitukseen. Hänen mukaansa tekstiilitaiteessa kiehtovaa ovat materiaalituntu ja pintojen moninaisuus. Jääskeläinen pitää tärkeänä vanhan kunnioittamista sekä perinteen säilyttämistä, ja hänen tekstiiliteoksensa syntyvät usein vanhojen tavaroiden ja suvun tarinoiden inpiroimina. Teosten lähtökohtina toimivat usein valokuvat, joiden hetkellistä tunnelmaa Jääskeläinen pyrkii vangitsemaan teoksiinsa. Jääskeläinen yhdistelee teoksissaan erilaisia materiaaleja ja tekniikoita. Hän työskentelee kankaan kudonnan, jacquard-kudonnan, vapaan konekirjonnan, käsin kirjonnan, paperitekstiilitekniikan ja tekstiilimaalauksen keinoin. Tekstiilitaiteen tekeminen merkitsee Jääskeläiselle ilmaisun vapautta. Sen avulla hän pystyy välittämään katsojalle tunteita, joita itse kokee.

ANNIINA KOIVUROVA on taidehistorian professori. Hän on toiminut aiemmin työurallaan kuvataidekasvatuksen lehtorina ja myös joitakin vuosia aluetaidemuseon amanuenssina. Kuvallinen ilmaisu ja taide ovat hänelle visuaalisen ajattelun ja intuition väline. Pehmeä taide ja käsityön rajapinnat kiinnostavat häntä niin oman ilmaisun kuin taidehistorian näkökulmasta; miten taiteessa käytettävien materiaalien historiaa kirjoitetaan uudelleen, miten feministiset näkökulmat ovat muokanneet taidehistorian kaanonin ja miten tekstiili- ja kuitutaide ovat vahva osa nykytaidetta.

ANSSI KORPELA toimii teollisen muotoilun yliopistonlehtorina Lapin yliopistossa. Hän on valmistunut Lapin yliopistosta vahvasti käsi- ja taideteollisella painotuksella. Hän on työskennellyt niin 3d-animaaion kuin keskiraskaan teollisuuden parissa. Käsillä tekeminen, valokuvaaminen, piirtäminen ja maalaaminen ovat kulkeneet harrastuksena mukana läpi vuosien.

KALLE LAMPELA on työskennellyt kuvataiteilijana vuodesta 2000.

Lampela valmistui taiteen tohtoriksi vuonna 2012 Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnasta. Väitöskirjassaan hän käsitteli kuvataiteilijoiden asennoitumista taiteen hyödyntämiseen yhteiskunnassa ja taiteen yhteiskuntakriittisiä mahdollisuuksia.

Lampela on pitänyt lukuisia yksityisnäyttelyitä ja osallistunut yhteisnäyttelyihin kotimaassa ja ulkomailla. Hän on julkaissut useita tutkimusartikkeleita ja esseitä suomalaisen kuvataidekentän kysymyksistä.

Lampelan teoksia kuuluu muun muassa nykytaiteenmuseumo Kiasman, Jenny ja Antti Wihurin rahaston, Tampereen taidemuseon ja Aineen taidemuseon kokoelmiin.

Lampela työskentelee tällä hetkellä taiteilija-apurahalla ja yliopistotutkijana (10 %) Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa.

LEILA LIPIÄINEN on kuvataiteilija ja taiteiden tiedekunnan näyttelytoiminnan yliopisto-opettaja. Hänen teoksiaan on ollut nähtävillä näyttelyissä vuodesta 1988 niin kotimaassa kuin ulkomailla Virossa, Latviassa, Venäjällä, Norjassa, Ruotsissa, Unkarissa, Ranskassa, Portugalissa, Walesissa ja Englannissa. Hän on Lapin Taiteilijaseuran, MUU ry:n ja Suomen Taidegraafikkojen jäsen.

Lipiäisen teoksia on Jenny ja Antti Wihurin rahaston kokoelmassa Rovaniemen taidemuseossa, Rovaniemen kaupungin kokoelmassa sekä Arctic Resort Kakslauttasessa.

ANNAMARI MANNINEN on kuvataideopettaja, taidekasvatuksen tutkija ja kuvataiteilija, joka toimii lehtorina taidekasvatuksen koulutusohjelmassa. Hän on osallistunut ryhmänäyttelyihin vuodesta 2001 alkaen ja pitänyt muutamia yksityisnäyttelyjä. Taiteen tekijänä Manninen kokee olevansa ennen kaikkea piirtäjä, jolle ajatusten ja kokemusten kuvallinen ilmaisu on aina ollut osa itseä. Tekemisessä kuitenkin vuorottelevat ja sekoittuvat digitaaliset välineet kiinnostuksesta valokuvaan ja tarinan kerrontaan sekä materiaaliset installaatiot ja käsin tekeminen piirtäen, maalaten ja perinteisin grafiikan painotekniikoin. Taidekasvatuksen tutkiminen ja opetus ovat johtaneet yhteisöllisten, osallistavien, taiteen oppimista ja merkityksiä tarkastelevien teosten tekemiseen. Näin taide, kasvatus ja tutkiminen nivoutuvat myös taiteellisessa toiminnassa yhteen.

MIRJA LÖNEGREN on graafinen suunnittelija ja yliopistonlehtori. Hän on työskennellyt graafisena suunnittelijana ja tuotanto-AD:na. Hänen työskentelynsä lähtökohtia ovat typografia, julkaisusuunnittelu, käyttöliittymät ja digitaaliset suunnitteluprosessit. Taiteellisessa työskentelyssään hän käyttää omaa ammatillista arkistoaan tarkastellakseen asiakastyön ja sen dokumentaation jälkiä.

PIIA PYRSTÖJÄRVI työskentelee yliopistonlehtorina Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa Muodin ja tekstiilisuunnittelun koulutusohjelmassa. Hänen erityisosaamistaan ovat tekstiili- ja tilasuunnittelu. Taiteentekijänä Pyrstöjärvi on suunnittelija-muotoilija, jonka työskentelyssä kädentaidot ja taide ovat aina olleet vahvasti läsnä.

Pyrstöjärvi inspiroituu havainnoimalla ja aistimalla erilaisia ympäristöjä etsien pintojen, valojen ja varjojen mahdollisuuksia muodon sekä käytettävyyden rinnalle. Taiteellisessa työskentelyssään hän kokeilee luovasti ja ennakkoluulottomasti erilaisia materiaaleja ja valmistusmenetelmiä. Hänen tekstiilitaiteessaan värit ovat keskeinen ilmaisun väline. Suunnittelussaan Pyrstöjärvi testaa ja protoilee eri tekniikoilla. Hän on suunnitellut erilaisia tekstiilituotteita, käyttö- ja sisustustekstiileitä. Työssään hän ohjaa monialaisesti muotoiluopiskelijoita. Opettajana hän on osallistunut useisiin yhteisnäyttelyihin sekä tekstiili- ja tilasuunnitteluun liittyviin yhteistyöprojekteihin.

SIMI RUOTSALAINEN on rovaniemeläinen mediataiteilija. Hänellä on kaksi taiteen maisterin tutkintoa ja hän tekee parhaillaan väitöskirjaansa taideaktivismista, joka liittyy myös hänen omaan taiteelliseen työskentelyynsä. Ruotsalaisen kuvataiteellinen työ liittyy usein pohjoisuuteen ja ympäristöön, kuten ihmisen vaikutukseen suhteessa luontoon sekä ympäristön ja kulttuurin kestävyYTEEN, mutta myös sukupuoleen ja tasa-arvoon liittyviin ihmis-oikeuskysymyksiin. Ruotsalaisen teoksia on esitetty yksityis- ja ryhmänäyttelyissä sekä Suomessa että ulkomailla. Tällä hetkellä hän työskentelee taideprojektien parissa, jotka liittyvät pohjoisten alueiden kestävään matkailuun, toislaajiseen vanhemmuuteen sekä näkymättömyyksiin suhteessa sukupuoleen ja kehollisuuteen.

NIINA WALTER on Rovaniemellä asuva graafinen suunnittelija ja taiteiden tiedekunnan jatko-opiskelija. Walterin sukujuuret ovat Keski-Suomessa Äänekoskella ja Konginkankaalla. Walter valmistui taiteen maisteriksi Lapin yliopistosta vuonna 2003. Lisäksi hän on opiskellut kuvataidetta Limingan taidekoulussa.

Walter on toiminut työurallaan mm. taiteiden tiedekunnassa kokemuksen muotoilun lehtorina, Lapin yliopistokustannuksen kustannuspäällikkönä sekä kymmenisen vuotta Lapin yliopiston viestintäyksikössä graafikkona. Vuosina 2014–2018 Walter asui perheensä kanssa Saksassa.

MATTI TAINIO on taiteilija-tutkija Lapin yliopiston taiteiden tiedekunnassa sekä estetiikan dosentti (Helsingin yliopisto). Hän on valmistunut taiteen tohtoriksi Aalto-yliopiston taiteiden ja suunnittelun korkeakoulusta vuonna 2015. Taiteilijana Tainio on toiminut 1990-luvulta alkaen ja tutkijana 2000-luvun alkupuolelta. Hänen kiinnostuksensa keskiössä on kokonaisvaltainen ja moniaistinen esteettinen kokemus, jota hän on tutkinut urheilun ja taiteen tekemisen kokemuksissa sekä pimeyden kokemuksen kautta. Tainion taiteellinen työ liittyy usein tutkimukseen, vaikka tulokset esitetään usein toisistaan erillisinä. Työskentelyn lähtökohdista riippumatta, Tainio on kiinnostunut enemmän teosten kokemuksellisesta ja käsitteellisestä sisällöstä kuin näyttävästä visuaalisuudesta. Tainion taide ei ole sidottu mihinkään tiettyyn mediaan.

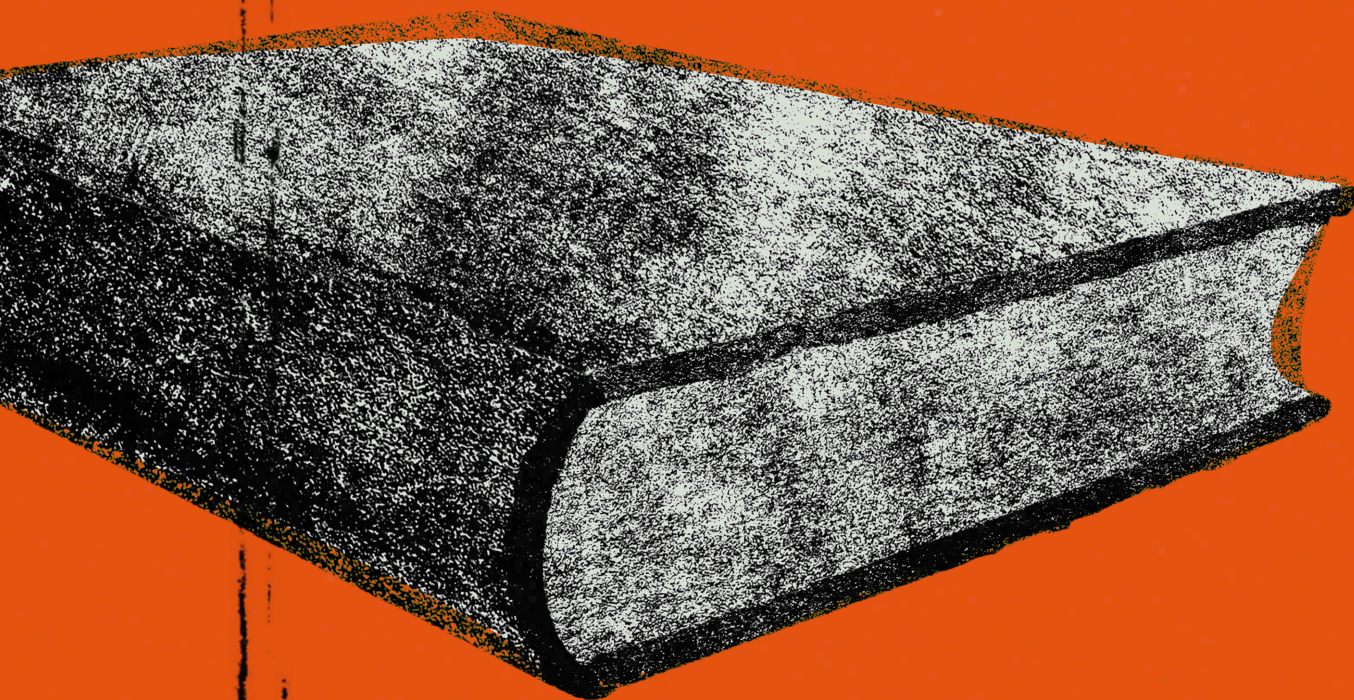

Kuva: Kiia Knuutila

KIIA KNUUTILA on alunperin Turusta kotoisin oleva graafisen suunnittelun maisteriopiskelija. Vapaa-ajallaan hän tekee useita erilaisia käsitöitä.

Graafisessa suunnittelussa hän on kiinnostunut erityisesti yksinkertaisuuden ja runsauden kanssa tasapainottelusta, kontrastisista väreistä ja rosoisista tekstuureista. Suurimmat inspiraationlähteet hänen töihinsä ovat luonto ja pienet piilotetut yksityiskohdat, joita voimme löytää ympäriltämme.

LAPIN YLIOPISTO
UNIVERSITY OF LAPLAND